

Kas ir
"Prezidentūras
draugu"
iniciatīva?

3.lpp

svarīgi
**ATTĪSTĪBAS
SADARBĪBA - CENTIENI
IZSKAUST NABADŽĪBU UZ
ŠĪS PLANĒTAS**

Attīstības sadarbība
pasaulē un Latvijā

4.lpp

informācija
**DEJU SVĒTKI - BRISELES
LATVIEŠU DEJOTĀJU
LIELAIS PIEDZĪVOJUMS!**

Briseles dejotāju
šīvasaras lielais
piedzīvojums.

8.lpp

intervija
**KOMISĀRS
ANDRIS PIEBALGS:**
"Darbs ir jāpadara,
cik vien labi
iespējams.

6.lpp

Zināšanas

BEĻĢIJAS LATVIEŠU

Rit
ceturtnā
Beļģijas
latviešu
hokeja
sezona.

Lasi plašāk ... 11.lpp

www.latviesi.be

Latviešu biedrības Beļģijā laikraksts

NOVEMBRIS.2013 NR. 21

Briselē netrūkst jauno talantu

Šoruden latviešu skolēniem Beļģijā bija iespēja piedalīties konkursā „Latvija. Beļģija. Es.” Pirmsskolas un sākumskolas vecuma bērni piedalījās ar zīmējumiem, bet pamatskolas un vidusskolas skolēni rakstīja esejas. Konkursa gaitā tika iesniegtas trīs esejas un četrdesmit viens zīmējums.

Konkursa dalībnieku, īpaši mazākajās grupās, atsaucība un dalības prieks ļauj uzskatīt katru no viņiem par uzvarētāju, kurš savā unikālā viedā dos mums, vērotajiem un lasītājiem, pārdomāt par mūsu Latviju, Beļģiju un katram pašam par sevi.

Zīmējums: LAIMA VIZANTIŪ, 10 gadi

**NO ROKERIEM
LĪDZ MODELĒM. :**

Fotogrāfija kā nopietns hobijs.

10.lpp

**“NORMALEMENT” PIE
MUMS TĀ NENOTIEK.**

Amizantā Beļģija: Stāsti iz
dzīves par komiskām situācijām,
kas ir tik raksturīgas Beļģijai ...

16.lpp

Ilze Juhansone
Vēstniece, Latvijas pastāvīgā pārstāve Eiropas Savienībā

Šoruden Latvija svinēs 95. gadadienu. Cilvēka dzīvītas ir bagātīgs un ilgs mūžs, mūsu valsts attīstībā tas bijis ne mazāk dinamisks - notikumiem, pavērsieniem un izvēlēm piepildīts. Septembrī apritēja desmit gadi, kopš referendumā apliecinājām savu izvēli piederēt Eiropas Savienības dalībvalstu saimei. Jau nākamā gada janvārī pievienosimies tām dalībvalstīm, kas par savu kopējo valūtu izvēlējušās eiro. Maijā atzīmēsim desmit gadus kopš aktīvi piedalāmies kopējā ES lēmumu pieņemšanas procesā. Un atlicis vēl vairs tikai nedaudz vairāk kā gads līdz brīdim, kad Latvija pirmo reizi kļūs par prezidējošo valsti ES Padomē.

Latvijas publiskajā diskusijā par mūsu dalību Eiropas Savienībā bieži vien dominē jautājums par mūsu ieguvumiem, esot Eiropas Savienības dalībvalstij? Mazāk runājam par to, kā izmantojam ES piedāvātās iespējas, par mūsu atbildību Eiropā un vērtību sistēmu. ES fondu ieguldījums Latvijas infrastruktūras sakārtošanā, izglītības sistēmas uzlabošanā, administratīvās kapacitātes veidošanā, studiju un darba iespējas, vienotā tirgus priekšrocības, iespēja ceļot bez robežkontroles – tās ir tikai dažas no lietām, ko ikdienā uztveram kā pašsaprotamas. Ko mēs, Briselē strādājošie Latvijas pārstāvji, varam dot šajā diskusijā? Kas ir mūsu atbildība iepretim savai valstij? Te es domāju par to, vai mēs ikviens esam darījuši visu, kas bijis mūsu spēkos, lai kopējā domāšanas un diskusiju telpā stiprinātu filozofisko dimensiju, lai akcentētu to, ka stāsts par Eiropas Savienību nav tikai

stāsts par finanšu bilanci, bet pamatā par piederību noteiktai demokrātisku vērtību sistēmai. Ikdienā, strādājot starptautiskā vidē, mēs nereti redzam lietas citā kontekstā un vārdi – atbildība, lepnums par savu valsti, demokrātija, tolerance, solidaritāte – iegūst citu slodzi un saturu. Vai mums kopīgi nebūtu jādomā, kā šo dimensiju ienest publiskajā diskusijā par Latviju Eiropas Savienībā?

Lāčplēša diena 11. novembrī, Latvijas Republikas proklamēšanas diena 18. novembrī – abi šie datumi ik rudenī aicina mūs atcerēties un godināt tos, kas savulaik noticeja brīvas un neatkarīgas Latvijas valsts idejai. Tā ir iespēja atgādināt sev un apkārtējiem, ka mēs visi kopā esam atbildīgi par Latviju un tās nākotni, ne vien savā un nākamo paaudžu, bet arī savu tēvu un vectēvu priekšā. Un nereti pats grūtākais ir nenoslīgt ikdienas sīkumos un niekos, vieglā rezignācijā un skepsē, bet atcerēties, ka nevienai valstij nav nekā svarīgāka kā tās cilvēki.

Novēlu mums visiem šajos svētkos būt īpaši lepnīgiem par sevi, par savu ģimeni un par savu valsti. Mēs esam daudz panākuši un daudz izdarījuši, un nešaubos par to, ka visi kopā spējam vēl vairāk.

Priecīgus svētkus!

Ceļā uz pirmo Latvijas prezidentūru ES – „Prezidentūras draugu” iniciatīva

Elina Pinto

Latvijas pastāvīgā pārstāve ES Ilze Juhansone pirmajā seminārā „Savējo skats no ES”: „Latvijas prezidentūra ES mums ir iespēja parādīt Eiropai Latviju un tās varēšanu. Šajā nolūkā mums gan arī jāspēj nolikt malā nacionālās īpatnības un domāt Eiropas mērogā, uzraudzēt politisko kapacitāti un spēt niansēt pieeju, ne tikai nodarboties ar pašreklāmu. Mums ir jādomā par Eiropas un eirozonas nākotni.”

Tuvojoties 2015. gadā gaidāmajai Latvijas pirmajai prezidentūrai Eiropas Savienības (ES) Padomē, arvien straujāku tempu uzņem sagatavošanās darbi Rīgā un Briselē. Kā Latvijai sekmīgi tikt galā ar šo lielo uzdevumu? Kādus jautājumus redzam kā svarīgākos ES kontekstā? Kā vēlamies parādīt sevi citām ES valstīm, iestādēm, plašsaziņas līdzekļiem? Un kā šajā nolūkā vislabāk izmantot savu pieredzi un zināšanas? Pārdomās par šiem jautājumiem pie kafijas galda dažu ES iestādēs Luksemburgā strādājošu latviešu domubiedru lokā dzima ideja par **neformālu iniciatīvas grupu “Prezidentūras draugu”**.

„Prezidentūras draugu” grupas iniciatore Elina Pinto un Ingrida Labucka: „Mūs vada pārliecība, ka „Latvija var!” – ka mūsu pirmā prezidentūra ES ir iespēja Latvijai sevi apliecināt kā nobriedušu, tālredzīgu un spējīgu ES partneri – un ka ES iestādēs strādājošie latvieši var dot savu artavu ar zināšanām, pieredzi un enerģiju.”

Šīs iniciatīvas grupas virzību uzņēmās cilvēki ar gadiem ilga darba pieredzi ES Tiesā, Eiropas Komisijā (EK), Revīzijas palātā un Eiropas Ārējās darbības dienestā, tostarp Ingrida Labucka, Egils Levits un Igors Ludboržs. Viņus vada pārliecība, ka „Latvija var!” – ka mūsu pirmā prezidentūra ES ir iespēja Latvijai sevi apliecināt kā nobriedušu, tālredzīgu un spējīgu ES partneri un

ka ES iestādēs strādājošie latvieši var dot savu artavu, ar zināšanām, pieredzi un enerģiju atbalstot Latvijas gatavošanos prezidentūrai un tās norisi. Kā saka „Prezidentūras draugu” grupas dalībniece Valda Liepiņa, „ši ir pirmā reize, kad Latvijai būs prezidentūra. Ir jāizmanto visas iespējas, lai Latvijas prezidentūra noritētu priekšzīmīgi. Mēs ES iestādēs esam izveidojuši šajā ziņā noderīgu pieredzi. Prezidentūra ļauj pasaulei parādīt arī kaut ko no Latvijas vēstures, kultūras. Vecākajās dalībvalstīs par mums kā jaunpienācējiem zina maz. Tādēļ šī ir lieliska iespēja pastāstīt citām tautām par sevi, mūsu vēsturi un kultūru. Tādā veidā šī iniciatīva veicina arī savstarpēju izpratni un sapratni starp ES valstīm”.

„Prezidentūras draugu” uzsāka darbību Luksemburgā, regulāri tiekoties, lai apspriestu Latvijas, Luksemburgas un Briseles aktualitātes saistībā ar mūsu prezidentūru un to, kāds būtu noderīgākais atbalsts tās sagatavošanai. Sarunās izkristalizējās divi virzieni grupas aktivitātēm: pirmkārt, saturiskais virziens, piedāvājot savu zinātību prezidentūras stratēģijas un prioritāšu izstrādē, un, otrkārt, reprezentatīvais virziens, palīdzot Latvijas vēstniecībai Beļģijā un Luksemburgā veidot Latvijas kultūras un publiskās diplomātijas programmu Latvijas prezidentūrai un Rīga-2014 tās ieskaņā. Šis piedāvājums atrada dzirdīgas ausis Latvijas prezidentūras Eiropas Savienības Padomes sekretariātā („Prezidentūras sekretariāts”), kura vadītāja Inga Skujiņa atzinīgi novērtēja iniciatīvu un tās potenciālu. Atbalstu grupas idejām pauda arī Ilze Juhansone, Latvijas pastāvīgā pārstāve ES, un Lelde Līce-Līcīte, Latvijas vēstniece Beļģijā un Luksemburgā, – līdz ar to bija ielikti pamati, lai grupa no vārdiem pārietu pie darbiem.

Šajā nolūkā 8. jūnijā un 8. novembrī Briselē ar Prezidentūras sekretariāta, Latvijas Pastāvīgās pārstāvniecības un Latvijas Vēstniecības atbalstu un līdzdalību notikuši **divi semināri „Latvijas gatavošanās & prioritātes ES prezidentūrai – Savējo skats no ES”**. Semināros ar savu „skatu no iekšpuses”, ES procesos izkopto politisko intūiciju un ekspertu zināšanām tika aicināti piedalīties gan Luksemburgā, gan Briselē ES iestādēs strādājošie latvieši. Viens no semināru mērķiem bija veicināt viņu informētību par

Latvijas prezidentūru un atbalstu tās īstenošanai, tostarp apzinot interesentus neformālām atbalsta aktivitātēm. Otrs semināru mērķis bija apkopot ES iestādēs strādājošo latviešu – dažādu jomu ekspertu – analīzi un ieteikumus attiecībā uz Latvijas iestrādēm un prioritāšu izvirzīšanu prezidentūrai.

Atsaucība bija ļoti liela, un „prezidentūras draugu” loks turpina augt. Ir apzināti vairāk kā simts interesentu no ES iestādēm, kuri ir gatavi uzturēt turpmākus kontaktus un piedalīties aktivitātēs saistībā ar Latvijas prezidentūru. Semināros Inga Skujiņa un Ilze Juhansone sniedza ieskatu par jau paveikto sagatavošanās darbu attiecībā uz prezidentūras cilvēkresursiem, finansēm, darba organizāciju un ievirzēm, savukārt Lelde Līce-Līcīte – par iecerēm kultūras un publiskās diplomātijas jomā. Īpašs būs Latvijas prezidentūras politiskais konteksts, Latvijai uzņemoties ES vadības grūtos laikus, kad Latvijā darbību sāks jaunievēlētā Saeima un jaunā valdība un Eiropā – jauns Eiropas Parlamenta un EK sastāvs. Tas Latvijas prezidentūras sekmīgā norisē vēl jo nozīmīgāku padara civildienesta nozīmi. Aktīvā un saturīgā domu apmaiņa starp semināru dalībniekiem nolemts izvērst „Prezidentūras draugu” grupas iniciatīvu trīs virzienos.

Pirmais virziens ir **„tiklošanās” („networking”)**. Tas nozīmē, ka arī turpmāk tiks stiprināti neformālie sakari starp ES iestādēs strādājošajiem latviešiem un Latvijas Pārstāvniecībā Briselē un nozaru ministrijās Rīgā strādājošajiem nozaru ekspertiem. Tika atzīts, ka šādi neformāli kontakti būtu jāstiprina kopumā, ne tikai prezidentūras kontekstā. Viens no izskanējušajiem priekšlikumiem ir kopā ar Latvijas Pārstāvniecību un ar tās darbu saistītajām Latvijas iestādēm ik gadu organizēt ES iestādēs strādājošo latviešu forumu.

Otrs virziens ir **saturiskais ieguldījums** prezidentūras sagatavošanā un norisē. Šajā nolūkā tiks turpināta domu apmaiņa semināru un nozaru ekspertu grupu formā, lai prezidentūras darba programmas, prioritāšu un rīcības plānu izstrādē ņemtu vērā ES iestādēs strādājošo nozaru ekspertu komentārus un ieteikumus. Tieši stratēģiska, zinoša un tālredzīga prioritāšu un darba programmas izstrāde lielā mērā var noteikt to, cik sekmīga būs Latvijas prezidentūra. Izskanēja arī doma atsevišķu

diskusiju veltīt prezidentūras izvērtējuma kritērijiem.

Visbeidzot, trešais virziens ir **kultūras programma un publiskā diplomācija**. Tās ietvaros iecerēts veicināt Briselē un Luksemburgā dzīvojošo latviešu iesaisti prezidentūras programmas veidošanā un popularizēšanā. Šajā jomā daudz ir paveikusi Luksemburgas „Prezidentūras draugu” kopa līdz ar Luksemburgas latviešu asociāciju „Latvija Luksemburgā”, kas Latvijas vēstniecībai noorganizēja iespēju tikties ar virkni Luksemburgas kultūras iestāžu, lai apsvērtu un 2014.-2015. gadam ielānotu kopīgus projektus, piemēram, mūzikas, kino, laikmetīgās dejas un dizaina jomā. Tā rezultātā iecerēts 2015. gada maijā Luksemburgā rīkot Latvijas kultūras dienas ar Latvijas mākslinieku un vietējo pašdarbības kolektīvu piedalīšanos. Brīvprātīgie Briselē un Luksemburgā, kuri ir ieinteresēti atbalstīt dažādu pasākumu organizēšanu un norisi, kā arī dalīties ar idejām šajā jomā, ir laipni lūgti sazināties ar Latvijas Vēstniecību (vita.timermane-moora@mfa.gov.lv). Ikviens var palīdzēt, savu draugu un paziņu lokā izplatot informāciju par Rīga-2014 un Latvijas prezidentūras ietvaros plānotajiem Latvijas kultūras pasākumiem Briselē un Luksemburgā, šajā nolūkā izmantojot internetā pieejamos vēstniecības, Prezidentūras sekretariāta vai nodibinājuma Rīga-2014 materiālus.

Līdz ar to „Prezidentūras draugu” aktivitātes ir likušas pamatus tam, lai ES iestādēs strādājošo latviešu „Eiropas labirintos” līdz šim gūtās atziņas un pieredze neietu zudumā, bet gan palīdzētu sagatavoties Latvijas pirmajai prezidentūrai ES. Tā ir mūsu atgriezeniskā saikne ar Latviju. Turpmākās aktivitātes plānotas pavasarī, bet vidējā un ilgākā termiņā šī foruma vērtību un dzīvotspēju noteiks tikai pašu ieguldītāis. Tādēļ ikviens ir no sirids aicināts tajā iesaistīties ar savām idejām, ieteikumiem un arī kritiku, bet galvenais – ar kopīga veikuma apziņu un enerģiju. To iespējams darīt, sazinoties ar **kontaktpersonu Elīnu Pinto** (elina.pinto@ec.europa.eu vai e.dzalbe@gmail.com, Luksemburgā). Ja vēlaties sekot Prezidentūras sekretariāta jaunumiem, mējas lapā www.es2015.lv ir iespējams pieteikties regulāras ziņu lapas saņemšanai, kā arī sekot Prezidentūras sekretariāta Twitter un Draugiem.lv kontiem. **[BLZ]**

Attīstības sadarbība - centieni izskaust nabadzību uz šīs planētas

Ilze Liepiņa
Foto: E. Ozoliņš

Šī raksta mērķis ir apskatīt attīstības sadarbības jēdzienu, sniegt ieskatu starptautiskajās aktualitātes šajā jomā, kā arī īsi raksturot Latvijas iesaisti attīstības sadarbībā.

Raksturojot dažos vārdos, attīstības sadarbība ir jautājums par solidaritāti, globālo solidaritāti, proti, mēs palīdzam tām valstīm un cilvēkiem, kam šobrīd klājas sliktāk nekā mums. Attīstības sadarbība ietver vienlīdzīgu iespēju sniegšanu cilvēkiem neatkarīgi no tā, kādā pasaules vietā viņi dzīvo.

Definīcija nosaka, ka attīstības sadarbība ir palīdzības sniegšana trūcīgām un mazāk attīstītām valstīm, lai veicinātu ilgtermiņa sociālo un ekonomisko tautas attīstību, tādējādi nodrošinot mieru un drošību pasaulē. Terminā „attīstības sadarbība” vārds „attīstība” nosaka palīdzības mērķi. Savukārt „sadarbība” nozīmē procesu, kurā tiek noteiktas partnervalsts prioritātes un vajadzības, pušu pienākumi un atbildība, kā arī tiek noteikts labākais veids, kā iespējams palīdzēt, proti, uzlabot partnervalsts spējas noteiktajā jomā. Visi pazīstam salīdzinājumu par „zivi un makšķeri”. Efektīvāk ir iemācīt „ķert zivis”, lai partnervalsts spēj pati par sevi parūpēties un nekļūst ilgtermiņā atkarīga no donoru palīdzības. Partnervalstij jāattīsta savas spējas, lai tā spētu par sevi parūpēties.

Attīstības sadarbības pamatprincipi balstās uz universālām vērtībām, kas noteiktas ANO Vispārējā cilvēktiesību deklarācijā un ANO Tūkstošgades deklarācijā, kā arī virknē citu ANO deklarāciju – vides ilgtspējas, attīstības finansējuma u.c. jomās.

Attīstības sadarbības politikas īstenošanā var iesaistīties ne tikai valsts institūcijas un to pārstāvji, bet arī nevalstiskais un privātais sektors, kā arī sabiedrība kopumā, sniedzot savu ieguldījumu nabadzības mazināšanai pasaulē.

Apskatot attīstības sadarbības jēdzienu, var izdalīt divus lielus jautājumus – „Kas jāsasniedz?” un „Kā jāsasniedz?”

Attiecībā uz „Kas jāsasniedz?” galvenais ilgtermiņa mērķis ir izskaust nabadzību. ANO 2000. gadā pieņēma Tūkstošgades attīstības mērķus – izskaust ārkārtējo nabadzību un badu, nodrošināt vispārējo pamatskolas izglītību, veicināt dzimumu līdztiesību un vairoties sievietes iespējas, samazināt bērnu mirstību, uzlabot māšu veselību, cīnīties ar HIV/AIDS, malāriju un citām slimībām, nodrošināt vides ilgtspēju, veidot globālo partnerību attīstībai.

2015.gadā beigsies šo mērķu izpildes termiņš, tomēr jau tagad iespējams izdarīt secinājumus par progresu minēto mērķu sasniegšanā. Apvienoto Nāciju „Tūkstošgades attīstības mērķu 2013.gada ziņojums” secina, ka noteikti mērķi jau ir sasniegti – uz pusi samazināta ārkārtējā nabadzība un proporcionāli samazinājies cilvēku skaits, kuriem nav ilgtspējīgas pieejas dzeramajam ūdenim. Tāpat būtiski samazinājies pilsētu graustos dzīvojošo cilvēku proporcionālais skaits. Vērojami panākumi ir cīņā pret malāriju un tuberkulozi. Ir redzami uzlabojumi veselības jomā un pamatskolas izglītības nodrošināšanā. Vienlaicīgi ziņojumā tiek minētas jomas, kurās visvairāk nepieciešama tālāka rīcība – viens no astoņiem cilvēkiem pasaulē cieš badu, joprojām pārāk daudzas sievietes mirst dzemdībās, lai gan pastāv iespējas viņas glābt. Vairāk nekā 2,5 miljardi cilvēku nav pieejami uzlaboti sanitārie apstākļi, no kuriem vienam miljardam vispār nav pieejamas tualetes, kas rada lielu risku veselībai un videi. Zemes resursu pamats nopietni samazinās, zaudējot arvien vairāk mežus, sugas un zivju krājumus, kā arī jau jūtām klimata pārmaiņu ietekmi.

Lai gan jāturpina Tūkstošgades attīstības mērķu izpilde, jau tagad norisinās intensīvs darbs gan ES, gan ANO jaunā mērķu ietvara izstrādē, kas būs spēkā

Malāvija, 2013

no 2015.gada. Strādājot pie jaunā ietvara, galvenais jautājums ir, kādu mēs, visas pasaules valstis kopīgi, vēlētos pasauli, kurā dzīvot. Liela daļa valstu, tajā skaitā ES, vēlētos redzēt universālu ietvaru, kas attiecas uz visām pasaules valstīm, kura galvenie mērķi būtu nabadzības izskausana un ilgtspējīga attīstība. Ilgtspējīgu attīstību saprot ar i) ekonomikas transformāciju un iespēju novērst cilvēku nabadzību, ii) sociālo taisnīgumu un iii) vides aizsardzību.

ES attīstības sadarbības politikas kontekstā jāpiemin, ka 2012.gadā ES dalībvalstu ministri apstiprināja Pārmaiņu programmu (Agenda for Change), kurā ir paredzēta stratēģiskāka, mērķtiecīgāka un rezultatīvāka pieeja, akcentējot divus galvenos virzienus – pirmkārt, cilvēktiesību veicināšana, demokrātija un laba pārvaldība un, otrkārt, iekļaujoša un ilgtspējīga attīstība, kas palīdz cilvēkiem izkļūt no nabadzības. Pārmaiņu programmā ir noteikts, ka palīdzība jākoncentrē uz visnabadzīgākajām valstīm, savukārt labāku līmeni sasniegušajās valstīs attīstības

sadarbības programmas ir jābeidz. Pārmaiņu programmas principi tiks iedzīvināti jaunajā ES finanšu plānošanas periodā no 2014.gada.

Jāatzīmē, ka attīstības sadarbības jomā Eiropas Savienība izmanto arī tirdzniecību, atverot savu tirgu importam no nabadzīgajām valstīm un rosinot tās intensīvāk tirgoties savā starpā.

Attiecībā uz jautājumu „Kā jāsasniedz?” vispirms jārunā par finansējumu Tūkstošgades attīstības mērķu sasniegšanai. 2002.gadā ANO konferencē Monterejā tika noteikts mērķis donoriem līdz 2015.gadam vēltīt finansējumu attīstības sadarbībai 0.7% apmērā no sava nacionālā kopienākuma (uzskaite tiek veikta pēc Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas Attīstības palīdzības komitejas izstrādātās metodoloģijas). Skatoties pasaules mērogā, ES ir lielākā attīstības palīdzības līdzekļu devēja, piemēram, 2012.gadā ES un dalībvalstis kopā sniedza 55,2 miljardus eiro, kas veido vairāk nekā 50% no kopumā sniegtās Oficiālās attīstības palīdzības. Tomēr, salīdzinot ar nacionālo kopienākumu, šis apjoms veido tikai

☐ Jordānija 2012

0,43%, tāpēc līdz 2015.gadam būtu nepieciešams dubultot palīdzības apjomus, lai sasniegtu ANO noteikto mērķi. Lai gan ekonomiskās krīzes dēļ valstis nav varējušas palielināt attīstības finansējuma apjomus, kā bija plānots, tomēr donoru sniegtā Oficiālā attīstības palīdzība ir tikai viens no attīstības finansējuma avotiem. Vidēja ienākuma valstīm kā ļoti daudzsoļos mehānisms ir tā sauktais blending jeb grantu un aizdevumu savstarpēji papildinošā izmantošana, kas nozīmē, ka, piemēram, ES ar savu grantu palīdz Eiropas Investīciju bankai nodrošināties pret riskiem un izsniegt attīstības valstu uzņēmējiem kredītus savu uzņēmumu attīstībai. Papildus finansējuma avoti ir pašu partnervalstu valsts (valsts nodokļi un ienākumi no dabas resursiem) un privātais finansējums (privātā sektora investīcijas un labdarība). Finansējumu attīstībai ir būtiski skatīt visaptveroši, iekļaujot visus minētos avotus, kā arī aicinot pašas attīstības valstis vairāk uzņemties atbildību par savu attīstību un tās finansēšanu.

Nākamais būtiskais elements, atbildot uz jautājumu „kā?”, ir attīstības palīdzības efektivitāte.

Svarīgs ir ne tikai apjoms, bet arī palīdzības rezultāti, ietekme, partnervalstu atbildība attīstības sadarbības procesā un sniegtās palīdzības caurskatāmība. Pašlaik Eiropas Komisija veido attīstības sadarbības rezultātu ietvaru, proti, lai katrs attīstības projekts iekļautos vienotā programmā (matricā) un lai būtu iespējams izvērtēt paveiktā rezultātus un ietekmi. Sabiedrībai, nodokļu maksātājiem, ir ļoti būtiski redzēt, kāda ietekme ir iztērētajiem līdzekļiem, kā šis finansējums ir uzlabojis dzīves apstākļus cilvēkiem attīstības valstīs. Domājot par ietekmi, jāņem vērā arī politiku saskaņotības jautājums, proti, piemēram, kā lauksaimniecības politika un biodegvielas ražošana ietekmē attīstības sadarbību, cilvēku situāciju attīstības valstīs.

Skatoties vienkāršoti, attīstības sadarbībā no vienas puses ir valsts, kas dod, proti, donors, savukārt no otras puses ir valsts, kas ņem, proti, saņēmējvalsts. Tomēr pēdējās desmitgadēs šis dalījums devējs – ņēmējs vai tā sauktie „Ziemeļi”/„Dienvidi” ir mainījies.

Ekonomiski strauji attīstās jaunie donori, jaunās ekonomikas – Indija, Brazīlija, Ķīna, kuras vēl tikko bija saņēmējvalstis, bet tagad jau veido savas attīstības sadarbības programmas. Arī Latvija var būt piemērs strauji mainīgajai pasaulei, proti, atgūvām neatkarību pirms vairāk nekā 20 gadiem, sakotēji paši bijām ES un citu valstu palīdzības saņēmēji, bet tagad paši sniedzam ieguldījumu attīstības sadarbībā.

Latvijas iesaiste

Latvijai attīstības sadarbība kļuva aktuāla, pievienojoties ES. Līdz ar to mēs dodam savu ieguldījumu gan ES kopējās attīstības sadarbības īstenošanā, gan veidojam savu divpusējo attīstības sadarbības politiku.

Divpusēji Latvijas attīstības sadarbība galvenokārt izpaužas kā pieredzes nodošana ES austrumu kaimiņu reģiona valstīm, piemēram, Moldovai, Gruzijai, Baltkrievijai. Latvija attīstības sadarbībā piedāvā citām valstīm savu reformu un pārejas perioda pieredzi, kura tika iegūta, pārveidojot valsts pārvaldi un ekonomiku, kā arī veicot nepieciešamās reformas, lai pievienotos ES. Sadarbības pieredze liecina, ka Latvijas ekspertīze šajās valstīs ir pieprasīta un tiek augstu novērtēta.

Latvijas valsts institūcijas, nevalstiskās organizācijas, pašvaldības, kā arī privātais sektors jau gandrīz 10 gadu garumā īsteno sadarbības projektus virknē dažādu jomu, lai veicinātu Latvijas kaimiņvalstu izaugsmi un stabilitāti, piemēram, nododot pieredzi, kā nodrošināt pārtikas ražošanas standartu ieviešanu, izveidot valstī sistēmu darbam ar bērniem ar īpašām vajadzībām vai radīt iespēju sievietēm saņemt palīdzību kritiskās situācijās. Tāpat arī ar salīdzinoši nelielu finansējumu tika izbūvēta ūdens pievada sistēma ciemam Afganistānā, kā rezultātā sievietēm un bērniem vairs nav jāmēro 30 km dienā pēc ūdens, bet tā vietā bērni var apmeklēt skolu. **[BLZ]**

ANO 2000. gadā pieņēma Tūkstošgades attīstības mērķus – izskaust ārkārtējo nabadzību un badu, nodrošināt vispārējo pamatskolas izglītību, veicināt dzimumu līdztiesību ...

*Rakstā izmantotie resursi:

Latvijas Republikas Ārlietu ministrijas vietne:
www.mfa.gov.lv

Latvijas Platforma Attīstības sadarbībai:
www.lapas.lv

Eiropas Komisijas attīstības sadarbības ģenerāldirektorāta vietne:
http://ec.europa.eu/europeaid/index_en.htm;
http://europa.eu/pol/dev/index_lv.htm

ANO vietne:
<http://www.un.org/en/globalissues/development/>

United Nations The Millenium Development Goals 2013 Report:

<http://www.un.org/millenniumgoals/pdf/report-2013/mdg-report-2013-english.pdf>

Kari noteikti izzudīs

Intervija ar komisāru Andri Piebalgu

A.Sauka

Foto: E. Ozoliņš

Cilvēki visbiežāk Jūs redz intervijās televizoru ekrānos, bet vai Jūs varētu pastāstīt par savu ikdienu?

Es domāju, ka katram komisāram ikdiena ir atšķirīga un, protams, tiem, kuri darbojas ārlietu sektorā, t.i. ar tām valstīm visā pasaulē, ar kurām Eiropas Savienībai ir tieša sadarbība (tādu ir vairāk kā 100), ikdienā ir daudz pārlidojumu, tikšanās ar dažādu valstu amatpersonām, tikšanās ar dalībvalstīm, ir komisāru sēdes, kur tiek skatīti „horizontāli” jautājumi.

Vēl ļoti svarīgs ir darbs ar manu dienestu. Tajā ir 4500 cilvēku, no kuriem apmēram 3000 strādā ārpus Briseles. Ir nepieciešams ar viņiem uzturēt kontaktus, lai redzētu, kā visi sagatavotie un pieņemtie administratīvie lēmumi atbilst manām politiskajām vadlīnijām.

Tātad, ja īsumā raksturotu manu darbadienu, tad tā būtu diena, kuras gaitā veidoju savu politisko prioritāšu sarakstu, realizēju to attiecīgos dokumentos un pārliecinos, ka dienests to īsteno. Tajā pašā laikā man jāuztur kontakti ar kolēģiem un mūsu partnervalstīm.

Attīstības sadarbības politikas augļus var redzēt pārsvārā ilgtermiņā. Vai Jums nav žēl, ka sava mandāta laikā nebūs iespējams pilnībā novērtēt lietas, ko esat iesācis vai darījis?

Protams, tā ir problēma. Taču pēdējā laikā Komisija veic ex ante novērtējumus - vispirms tiek novērtēts, kas tiks sasniegts, un tad veidā ir iespējams gūt priekšstatu par to, kas tiks izdarīts un sasniegts. Nav tik svarīgi, ja es pats nevaru „pārgriezt sarkano lentīti”, tā apliecinot projekta veiksmīgu noslēgumu, jo pastāv zināma atšķirība starp komisāru un ministra darbu. Es nepiedalos atkārtotās vēlēšanās, tāpēc man nav tik svarīga tieši „lentītes pārgriešana”; tam nav principiālas nozīmes, jo svarīgāk ir, lai Eiropas Savienība tiktu atzīta par ietekmīgu palīdzības sniedzēju pasaules nabadzīgākajām valstīm.

Vai Jūs ticat, ka nabadzību ir iespējams izskaust? Par to runā un to cenšas paveikt daudzus gadu desmitus. Vai tas nav tāpat

kā ar kariem, par ko mēdz teikt, ka varbūt reiz cilvēce sapratis, ka karot nav jēgas, bet, kamēr tas nav noticis, karus novērst nav iespējams?

Es domāju, ka kari noteikti izzudīs. Jūs varbūt teiksiet, ka situācija Sīrijā ir sarežģīta, bet es, piemēram, salīdzinu to ar Āfriku, kur ir bijis visvairāk konfliktu – tomēr to daudzums samazinās. Tāpat ir arī ar nabadzību. Tikai šeit jāuzdod jautājums: kā mēs definējam nabadzību? Tas ir nedaudz problemātiski. Nabadzības izskausšanu var definēt dažādi, piemēram, var uzskatīt, ka tā būtu izskausta, ja visiem ir pietiekami, ko ēst, vai, ja visiem ir darbs, pieeja tiesu varai, laba pārvaldība, utt. Patiesībā ir jājautā, kur ir ambīciju robeža? No nabadzības samazināšanas viedokļa ambīciju robežu sasniegt ir diezgan grūti. Pastāv tā sauktais pēctūkstošgades mērķu sasniegšanas process, t.i. perspektīva laikam pēc 2015. gada; šobrīd šajā sakarā diskutējās ambīcijas ir lielākas – te vairs nerunājam tikai par to, kā nodrošināt cilvēkiem pietiekami pārtikas, bet gan par to, kā panākt, lai ikviens pasaulē var dzīvot atbilstoši vismaz minimālajiem ētikas standartiem, proti, lai valstī ir laba pārvaldība, taisnīga tiesu vara, nav korupcijas, lai visiem ir pieeja darba tirgum. Tas, protams, neizslēdz iespēju, ka kāds indivīds tik un tā atradīsies zem mūsu uztverē noteiktās nabadzības robežas. Teorētiski šādu situāciju noteikti var sasniegt, jo pasaulē ir pietiekami daudz kapitāla, bet jautājums ir par to, kā tas tiek pārdalīts un izmantots. Es lielāku nozīmi piešķiršu labai pārvaldībai un tās procesu caurredzamībai, turklāt jebkam, ko mēs iestrādājam politikā, ir jābalstās uz cilvēktiesībām. Tās, savukārt, ietver ne tikai tiesības paēst, bet tā ir arī pieeja veselības sistēmai, izglītībai un tiesu varai konfliktu gadījumos.

Viens no Jūsu amata aspektiem ir iespēja un arī pienākums tikties ar pasaulē ietekmīgiem un interesantiem cilvēkiem. Vai kāda no šīm tikšanās reizēm ir atstājusi uz Jums patiešām paliekošu iespaidu?

Izcilākā personība, ko esmu satīcis, raugoties no šāda viedokļa, ir Mjanmas opozīcijas līdere *Aung San Suu Kyi*. Rietumu politiķi var

☐ Skolas klase Malāvijā, 2013

šķīst interesanti sarunu partneri, bet lielākoties viņi nav gājuši cauri īpašām grūtībām, kad ir jāsauglabā sava politiskā pārliecība pilnīgi naidīgā vidē. Savukārt, Aung San Suu Kyi ir piemērs šādai izturībai. Tieši viņas nepadošanās lielā mērā palīdzēja Mjanmai atgriezties uz demokrātijas un cilvēktiesību ievērošanas ceļu. Viņa ir augstākais morālais spēks, ko man nācies sastapt. Arī Āfrikas valstīs ir iespējami līderi, piemēram, Nelsons Mandela, kas ar savu stāju mainīja politiku, un es domāju, ka tieši šādi cilvēki izraisa visvairāk cieņas un pelna vislielāko apbrīnu. Abi minētie līderi, manuprāt, ir mainījuši vēstures gaitu. Visi pārējie ir vienkārši ļoti cienījami politiķi. Tāpat var teikt, ka arī mūsu bijuši prezidente Vaira Vīķe-Freiberga pozitīvi ietekmēja Latvijas politiku, tomēr pārējos politiķus es vairs nešķīrotu pēc to ietekmes, personības spēka vai vēstures gaitā ienestajām pārmaiņām. Bet divi iepriekš minētie politiķi noteikti ir bijuši tie izcilākie.

Eiropas Savienība atvēl nozīmīgus līdzekļus attīstības sadarbības politikai. Kā Jūs pamatojat nepieciešamību atbalstīt projektus trešās pasaules valstīs laikā, kad vienā otrā dalībvalstī, tostarp Latvijā, ekonomiskā situācija ir diezgan spiedīga?

Es domāju, ka Latvijā ir notikusi diezgan liela izmaiņa attieksmē pret nabadzību, īpaši Āfrikā. Masu informācijas līdzekļi nereti atspoguļo turienes situācija un mēs apzināties, ka, ja Latvijā

mēs sastopamies ar nabadzību, tad daudzviet Āfrikā sastopamies ar izmisumu. Šis izmisums ir nesalīdzināms ar situāciju Latvijā, kur eksistē sociālie tīkli, ir pieeja veselības aizsardzībai, utt. Ir svarīgi, ka plašsaziņas līdzekļi uzskatāmi parāda, ka solidaritātes izrādīšana nabadzīgākajiem ir primārā loma attīstības palīdzības veicināšanai.

Tomēr var minēt arī pragmatiskākus argumentus. Pirmkārt, tā ir drošība. Drošībunēvar panākt, vienkārši norobežojoties no konfliktiem. Piemēram, Sirijas iekšējais konflikts zināmā mērā rada problēmas arī Latvijai. Sirija ir tālu no Latvijas, bet tuvu Eiropai. Ar palīdzības sniegšanu mēs samazinām konfliktu iespējas. Otrkārt, tā ir ekonomiskā izaugsme. Pasaulē notiekošo ekonomikas izaugsmi veicina arī jaunattīstības valstis ar savu lielo iedzīvotāju skaitu. Savukārt, ja pasaulē notiek ekonomikas izaugsme, tad labāk klājas arī mums. Līdz ar to var teikt, ka nauda, kas tiek tērēta attīstības sadarbībai, ir investīcijas mūsu pašu nākotnē.

Nedaudz personiskāks jautājums. Daudziem pirmais iespaids par Briseli ir tāds, ka tā ir pelēka un neizteiksmīga, taču nodzīvojot šeit ilgāku laiku, šis priekšstats mainās. Jūs Briselē dzīvojat jau krietnu brīdi; vai Jums nav bijis līdzīgi?

Man nebija tāda priekšstata. Es nāku no Latvijas un tur laika apstākļi, ja neskaita šo gadu, arī bieži vien nav visai patīkami. Ir gan tumši vakari, gan lietūs. Es domāju,

ka klimata ziņā Brisele ir „ciešama”.

Briseles īpatnība ir tā, ka tā ir kosmopolitiska pilsēta. Šeit mīt dažādu tautību cilvēki, ar dažādām interesēm un tas ir interesanti no saskarsmes viedokļa. Tas rada šo Briseles īpašo atmosfēru. Tā nav birokrātu pilsēta, bet tiešām Eiropas pilsēta, jo Eiropas nācijas šeit apmainās viedokļiem un daudzo tautību klātbūtne padara šo pilsētu par īpašu. Citas Eiropas pilsētas kā Parīze vai Londona varbūt ir skaistākas, bet tajās pietrūkst šī kosmopolitiskā gara. Tā kā es teiktu, ka Brisele ir brīnišķīga pilsēta; varbūt ne pati piemērotākā tūrisma apmeklējumiem, bet noteikti laba vieta dzīvošanai un darbam.

Nemot vērā Jūsu saspringto ikdienu, kur Jūs gūstat spēkus un iedvesmu? Kas Jūs dzen uz priekšu?

Mani uz priekšu dzen vienīgi pienākums. Šis darbs, kas man jā dara, jo esmu piekritis to darīt. Tas arī ir galvenais dzenulis. Darbs ir jā padara, cik vien labi iespējams, un tādējādi es arī cenšos strādāt pilnvērtīgi un neatslābinoties, jo atslābināšanās nav piedodama. Es dienā dažreiz strādāju piecās valodās, nepārtraukti mainās sižeti, mainās cilvēki un tādēļ nedrīkst pieļaut kļūdas.

Mainās žurnālisti...

Žurnālisti ir tā mazāka problēma, bet darbs ar viņiem prasa lielu piepūli, jo jācenšas atbildēt ļoti precīzi un tajā pašā laikā nedrīkst arī kļūdīties. Īpaši, nedrīkst pieļaut taktiskas kļūdas.

Lielākā kļūda, tiekoties ar kādas valsts pārstāvi, ir aizmāršības dēļ to uzrunāt kā kādas citas valsts pārstāvi, ar ko nācies tikties pirms pusstundas. Tas nozīmē, ka ir ļoti jākoncentrējas un nevar atslābināties ne mirkli. Visvairāk man patīk tikšanās ar mana dienesta darbiniekiem, jo tad spriedze ir mazāka. Tā ir drīzāk koleģiāla saruna. Bet faktiski šis ir darbs, kas saistās ar pienākumu un atbildību.

Vai Jums paliek laika sekot līdz arī latviešu kopienas aktivitātēm Beļģijā?

Diemžēl laika tam paliek ļoti maz, jo lielāko daļu laika es pavadu lidmašīnā. Piemēram, šobrīd neesmu bijis mājās jau trīs nedēļas, tagad paredzēts, ka ieradišos tur uz vienu nedēļu nogali un pēc tam atkal trīs nedēļas būšu prom. Faktiski es Briselē esmu ļoti īsu laiku, tas pat ir drīzāk izņēmums nekā norma. Pārsvārā esmu vai nu lidmašīnā, vai viesnīcā kādā citā pasaules daļā. Mans mandāts aptver visu pasauli, sākot ar Āfriku, kas ir galvenā daļa, bet arī Āziju, Latīņameriku, Centrālameriku, Karību jūras salas, Okeāniju. Lai pārlidotu, ir jāizmanto nakts, jāguļ lidmašīnā, pa dienu jāstrādā, tad atkal jāpārbrauc uz citurieni. Tas rada tādu ritmu, ka brīvajos brīžos gribas pavadīt laiku tikai, lai satiktu ģimeni vai vienkārši pagulētu savā gultā. Rezultātā man no daudz kā ir nācies atteikties. Es esmu attālinājies no paziņām, draugiem un vienīgais, kas ir palicis, ir ģimene un darbs. [BLZ]

🏠 Labs darbs, kas padarīts. Malāvija, 2013

🏠 Jaunās skolas priecīgie audzēkņi. Malāvija, 2013

Deju svētki – Briseles latviešu dejojāņu Lielais Piedzīvojums!

D.Martinsonē

Foto no dejojāņu G. Tires, G. Servais, D. Kalniņas, I. Olmanes, A.Saukas, D.Martinsones personīgā arhīva

Šīs vasaras Lielais Piedzīvojums – tā saucam to, kas ar mums šovasar notika. Dejas, saule, vainagi, stadions, latviskās tradīcijas, emocijas, dzīvošana visiem kopā, sacensības un komandas gars, vērtīgi padomi, maz miega, sāpošas kājas, sarunas, domu apmaiņa, ugunsdzēsēju sarūpētās „strūklakas”, atzinība, dažādas atziņas, pieredze un iespēja vienam otru iepazīt vēl tuvāk – tāda bija Deju svētku nedēļa. Un par katru šeit uzrakstīto vārdu dejojāņiem ir savs stāsts!

Viss iesākās ar mūsu Žila dzimšanas dienu, kūku, upeņu balzāmiņu un pirmo mēģinājumu „dzīvesvietā” – dzīvojām Rīgas Natālijas Draudziņas vidusskolā ar peldbaseinu, kuram gan uz to laiku bija izlaists ūdens, bet naktīs gaiteni ballītes spēlēja mūsu kaimiņi – pūtēju orķestris! Dzīvojām mēs satīcīgi un grezni – par to jau laikus bija parūpējušās Guna un Inga, gan sarunājot naktsmītni skolā, gan izstrādājot gardēžiem cienīgu ēdienkarti, ko noslēgumā skolas čalklās saimniecītes vēl papildināja ar diviem lieliem kārumiem – saldo un sāļo klišēri. Zemenītes un kādu ķirsi – to sūtīja mājinieki.

Ļoti, ļoti mums palīdzēja un mūs atbalstīja ģimenes. It visā. Gan ceļā uz Deju svētkiem, gan piedaloties tajos. Bijām atbrīvoti no visdažādākajām sadzīves rūpēm, tāpēc varējām ļauties šim Lielajam Piedzīvojumam no visas sirds. Pulcīnā mums ir daudz bērnu, taču vismazākie svētku laikā bija tikai mēnesi, trīs mēnešus un četrus mēnešus veci. Tad nu tiešām apbrīnojamas bija gan pašas dejojāņas Maija, Violeta un Guna, kas spēja pakārtot savu dzīvi Deju svētkiem un būt visos mēģinājumos un koncertos, gan arī viņu tuvie un mīļie cilvēki (visvairāk jau viņu mammas), kas nenogurstoši 24 stundas visu nedēļu bija gatavībā darīt jebko un palīdzēt jebkā, lai tikai Briseles latviešu dejojāņi gūtu to lielo baudījumu, ko Vispārējie latviešu Dziesmu un deju svētki spēj radīt.

Vai gūvām šo baudījumu, papildījumu? Vai Deju svētki mums

bija arī pārbaudījums? Vai spējām un pratām priedāties, sadzīvot, ieklausīties, nolikt malā savu ego un būt tai mazajai dzirkstelītei lielajā deju ugunskurā? Katram noteikti ir sava atbilde, bet zinu, ka lielākais vairums atbildēs apstiprinoši. Protams, deju programmas „Tēvu laipas” mēģinājumu slodze bija pamatīga un nogurdinoša – katru dienu sākām dejojot jau 7 rītā un tā līdz 24 (kamēr vēl tikām „mājās”, parasti pulkstenis sita jau pirmo nakts stundu), bet mēs bijām dejojāt gatavi, bijām organizēti, uzmanīgi, prasmīgi un varoši. Visu svētku laiku bijām pasargāti arī no traumām, kas ir milzīgs ieguvums, jo mēģinājumu laukumā segumi nepavisam nebija ideāli. Arī karstuma vai saules dūriens nevienam mūsējo nekā, kaut, protams, stipri saulainais laiks bija papildu slodze dejojāņiem. Būtiski arī, ka Ilze bija sarūpējusi košas plavas puķes visām Svētku dienām, lai par to „galva nesāpētu” un meitenes varētu katru dienu rotāties svaigiem vainagiem. Māris, Violeta un Ilze vienmēr bija gatavi darbināt savu auto, lai uz stadionu atvestu iespaidīgo Briseles latviešu karogu, kas ikreiz tika pamanīts un apbrīnots citu kolektīvu dejojāņu vidū. Lielā mērā bijām viens otru atbalstoši un pozitīvi. Taču bija arī tādi brīži, kuros skarbi atklājās gan cilvēki, gan domas, gan lietas, kuras bija risināmas vai vienkārši „laižamas pār galvu”, jo citādi dejojot kopā varētu būt neiespējami. Bet mēs taču bijām aizbraukuši uz Rīgu DEJOT! Dejojot līdz pagurumam un tad atkal dejojot...

Sirsniņi pateicīgi aizvien esam mūsu atbalstītājam Robertam Zīles kungam. Ar viņa atbalstu bijām pamatīgi saposušies mēģinājumiem un gatavi nenogurstoši dejojot gan saulainās, gan lietainās dienās. Paldies Gunai un Kristiānai par labāko tērpu modeļu meklēšanu un atrašanu – jutāmies „pa smuko” un izskatījāmies tāpat. Un būtiski, ka jau tagad esam atraduši labāko modeli un izstrādājuši mēģinājumu krekliņu dizainu nākamajiem Deju svētkiem, tāpēc sistemātiski strādājam mēģinājumos, lai pēc pieciem gadiem atkal satīktos jaunā deju lieluzvedumā, kas noteikti būs grandiozākais pasākums šo svētku vēsturē.

☐ Prožektoru gaisma pastiprina māksliniecisko efektu.

☐ “Pilnā uzkabē” 30 grādu karstumā.

☐ Atelpas brīdī.

☐ Bildē fiksi, tūlīt jāskrien uz laukuma!

Dejotāju balles karstasinīgākie lēcēji.

Dace un Ineta pie Deju svētku deju virsvadītāja Jāņa Purviņa sāniem.

Triumfa brīdis svētku gājienā.

Un paldies mūsu mīļajiem Deju svētku virsvadītājiem par tik jēgpilniem un sakarīgiem mēģinājumiem! Ar humoru, korekti, profesionāli – tādi kopmēģinājumi mums bija ieguvums visiem. Un „laukuma suņi” – virsvadītāju lielākie palīgi un dejotāju uz klausītāji/virzītāji – bija tikpat nenogurdināmi kā mēs paši.

Karstuma sviedru lāses un laimīgas acis – tāds visbiežāk izskatījās dejotājs pēc koncerta. Un, tā kā visi kolektīvu vadītāji bija aicināti ģenerālmēģinājumu skatīties no skatītāju tribīnēm, tad varu sacīt, ka deju lieluzvedums „Tēvu laipas”, kad laukumā dejoja apmēram 14 tūkstoši dejotāju (tribīnēs vietas ir tikai 5 tūkstošiem skatītāju), bija brīnumdarbs! Neapraķstāmi skaists un iedvesmojošs! Vairs nebija atsevišķi augumi vai kolektīvi, jo skatītājs varēja vērot ar apbrīnojamu aizrautību un precizitāti izdejušos latviskos rakstus, zīmes, raitas dejotāju grupu maiņas, kas pārvērstas deju tēlos – dažādu paaudžu, ieražu, darbu sabalsojumā ar izteiksmīgajiem laukuma scenogrāfijas elementiem. Biju sajūsmā! Tas bija kopums, kas iemirdzējās, sabalsojoties ar „Sidraba birz” tēlu, lai apliecinātu savu piederību senajai baltu tautai, tās tradīcijām un dzīvotspējai.

Un tad pienāca Gunaš dzimšanas diena – svētki Svētkos, kurus izdevās radīt pašā nedēļas vidū. Braucām uz „laukiem” un svinējām! Kā sacīja Guna, šī bija viņas pirmā dzimšanas diena, kurā bija viesi, kas aizmīga un gulēja, viens otru netraucējot. Bet pārējie baudīja krustmātes skaisto dārzu, viesmīlību un gardos cienastus. Baudījām nesteidzoties.

Pēdējā mūsu Lielā Piedzīvojuma diena bija ar noslēguma koncertu Mežaparkā un Dziesmu svētku gājienu, kas plūda cauri Rīgai kā strauja upe. Tik daudz labu vārdu, laba vēlējumu un skatienu! Gājiena skatītāji bija it visur – gan ielas malās, gan ēku atvērtajos logos, kāds pat bīstami apsēdies uz palodzes. Piecarpus stundas garš bija šis gājiens, un mēs visi – skaisti, stalti, pacilāti, simboliski. Mums izgavilēja un mēs izgavilējām! Mūs sveica un mēs sveicām! Šī enerģijas apmaiņa, pozitīvais starojums un atzinība vienmēr dod spēkus nepagurt. Un Violetas māsa gājienā no Pulvertorna līdz Dailes teātrim patiesi bija mūsu visnepatīkamākā un šarmantākā atbalstītāja!

Šobrīd pagājuši vairāki mēneši kopš mūsu Lielā vasaras Piedzīvojuma, tomēr domāju, ka Deju svētkos atcerēsimies mūžam. Jo tie jau nav tikai liels un skaists festivāls, bet tiem ir arī garīga nozīme, kas iedvesmo, vieno un paceļ latviešu tautu. Jā, bija gan ieguvumi, gan zaudējumi, gan

veiksmes, gan neveiksmes. Tomēr mēs, Briseles latviešu dejotāji atcerēsimies, ka bijām pirmais un pagaidām vienīgais ārzemju latviešu deju pulciņš, kurš noorganizēja Deju svētku atlases skati ārpus Latvijas. Atcerēsimies, cik labi tur startējām, tādēļ Deju svētkos varējām deju savai D grupai priekšmalās (starp 109 mūsu grupas kolektīviem). Būtiski, ka dejojām sešas dejas – tāpat maksimālo deju skaitu, un patiešām dejojām, nevis tikai cilājām rokas vai veidojām laukuma zīmējumu. Vienmēr atcerēsimies arī to, kā ik rītu cēlāmies 5.30 un kā ik vakaru tikai ap pulksten vieniem sākām mazgāt un gludināt krekliņus/blūzes un pīt vainagus nākamajai dienai, jo tad beidzot pārnācām no saviem mēģinājumiem vai koncertiem. Noteikti katrs atcerēsies arī savu uztraukumiem bagātāko mirkli, kad nepaspēja uzstiet lakatu, nespēja pietūkušās kājas ieaut karpēs, nepaguva vai nevarēja atrast savu vietu uz deju, aplēja sevi ar kafiju, laikā nedabūja fināla atribūtu – spoguļi, uzzināja, ka mājās saslīmis mazais utml. Atmiņu būs daudz! Arī par „skudriņām”, kas skrēja pār ķermeni, savīļņojuma kamolu kaklā un asarām, kas sariesās acīs. Tāpēc domāju, ka pēc Deju svētkiem katrs Briseles latviešu dejotājs noteikti ir kļuvis bagātāks. Bagātāks gan ar emocijām, zināšanām un dejotāja pieredzi, gan ar to, ka šajā laikā iepazinis tuvāk savus deju biedrus. Un tā pozitīvā spriedze, kolektīvisma lādiņš un deju prieks, kas vienoja Deju svētkos, lai turpina mūs vienot arī uz priekšu!

Dejošanā ļoti svarīgs ir pastāvīgs treniņš. Līdz ar to sistemātisks darbs mēģinājumos ir vienīgais veids, kā panākt precizitāti kustību tehnikai, attīstīt dejas izjūtu, muzikalitāti un izteiksmi – kā izkopt dejas valodu. Tieši precizitāte veicina kustību pabeigtību un horeogrāfiskās ieceres uztveramību. Nav iespējams apgūt dejas valodu nevingrinoties, bez aktīvas darbības, kas mijas ar esošo pieredzi. Tādēļ aicinu dejotājus – tiekamies mēģinājumos! Tiekamies pirmdieni un ceturtdienas vakaros, lai atkal un atkal viens otram apliecinātu, ka deļa ir spēks un tā arvien padara mūsu dzīvi košāku.

No sirds paldies par darbu mēģinājumos, attieksmi, finansiālo ieguldījumu un šīs vasaras Lielo Piedzīvojumu – Gunai, Ingai, Dačai, Ievīnai, Maijai, Kristiānai, Jānim, Inetai, Toomasam, Gundai, Ivarīnam, Ilzei P., Žīlam, Vičītam, Armandam, Gintai, Kārlim, Kristīnei, Kunam, Agnim, Lāsmāi, Vesperītei, Elizabetei, Ingai S., Mārim, Gatim, Martai, Ilzei E., Dacei T., Džonam, Irēnai un Ivetai! **[BLZ]**

No rokeriem līdz modelēm

Biruta Freimane
www.jadeluxphoto.com
 Foto © Biruta Freimane

Atšķirībā no daudziem citiem fotogrāfiem es nevaru apgalvot, ka mana interese par fotomākslu būtu attīstījusies jau bērnībā, kaut vecās padomju filmu kameras mājās bija pieejamas. Pirmā un ilgu laiku vienīgā reize, kad mērķtiecīgi ņēmu rokā veco padomju ražojuma „Zenit” filmu kameru un devos dokumentēt notikumus, bija 1990. gada barikāžu laiks Rīgā, precīzāk - diena pirms liktenīgā 20. janvāra. Toreiz abas ar mammu izlodājām gandrīz visu Vecrīgu, vērojot un ar kameru fiksējot, kā iedzīvotāji ar dzelzainu apņēmību sejā sargā savu pilsētu. Man tolaik bija tikai 12 gadu. Pēc tam aptumšotā vannasistabā pašas bildes arī attīstījām. Mūsdienā digitalizētājā pasaulē man dažreiz pietrūkst šī pārsteiguma brīža, vērojot, kā pamazām uz papīra parādās fiksētā momenta melnbaltie apveidi.

Ilgus gadus, kā lielai daļai ikdienas cilvēku, fotokamera man bija veids, kā katrā jaunā vietā vai situācijā fiksēt momentu „es te biju”, lai pašai un mājniekiem būtu vieglāk noticēt, ka tiešām ir redzēti gan Velsas mazie ciematīni, gan Amerikas plašumi.

Nopietnāka interese par fotografēšanu pavisam nemanāmi izauga no manas skolas laika aizraušanās ar portretu zīmēšanu fotoreālisma stilā. Sākumā zīmēju portretus no citu bildētām fotogrāfijām, līdz radās vēlme zīmēt no pašas fotogrāfijām, lai galarezultātu varētu pilnībā uzskatīt par manu oriģinālu. Šī vēlme sakrita ar pārceļšanos uz Luksemburgu, kur no darba brīvos brīžos radās iespēja apmeklēt pasaulē pazīstamu mūzikas zvaigžņu koncertus, ņemot līdzi arī „ziēputrauka” fotoaparātu. Tā kā koncertos bez īpašām atļaujām ar „profesionālo” fototehniku bildēt vairumā gadījumu neļauj, tad sākumā īsts izaicinājums bija no kabatas formāta fotoaparāta ierobežotajām tehniskajām iespējām „izspiest” maksimāli labu rezultātu, it īpaši tāpēc, ka apgaismojums bieži vien ir problemātisks un neprognozējams, mūziķi uz skatuves uz vietas nestāv un arī pirmajā rindā pie skatuves ne vienmēr izdodas nonākt.

Pamazām foto momenti no apmeklētajiem koncertiem krājās, līdz nolēmu izmēģināšanai iegādāt

savu pirmo digitālo spoguļkameru ar labu optiku. Pie reizes sadūšojos arī pieprasīt oficiālu atļauju koncerta fotografēšanai ar jauniegādāto „profesionālo” kameru, kā pamatojumu savam lūgumam dodot norādi uz savām līdz šim uzņemtajām koncertbildēm. Sev par pārsteigumu atļauju arī saņēmu un pirmo reizi pieredzēju, kā reāli dzīvē izpaužas mūzikas industrijas klasiskais noteikums fotogrāfiem „trīs dziesmas, bez zibspuldzes!”, kura dēļ aptuveni 15-20 minūšu laikā jāpagūst iegūt vēlamus kadrus, vienlaikus konkurējot par labāko vietu pie skatuves malas ar citiem strādājošajiem fotogrāfiem.

Koncertu fotografēšanai joprojām pieeju ar portretista aci – gan izvēloties kompozīciju, gan brīdi, kurā nospiest fotoaparāta pogu. Man ir svarīgi ne tikai dokumentēt faktu, bet notvert to momentu, kad mākslinieks uz skatuves ir par visiem 100% ļāvis mūzikai, tās raisītajām emocijām un dinamikai un nodibinājis savstarpēju enerģētisko saikni ar publiku. Kad acīs mirdz aizrautības dzirksts. Patiesībā panākt šo dzirksti un dzīvīgumu fotogrāfijas subjekta acīs un saikni ar fotogrāfu ir svarīgi jebkurā portretā, jo tieši tas piesaista skatītāju fotogrāfijai.

Kopš 2008. gada, kad aktīvi sāku apmeklēt koncertus un tos fotografēt, ir pagūts apceļot daļu Eiropas, ASV un pat būt Japānā. Šo gadu laikā man visai savdabīgā veidā izveidojās sadarbība ar savulaik 90. gados populāro amerikāņu rokgrupu Extreme (daudz 90. gadus pārdzīvojušie, iespējams, atminēsies šīs grupas akustisko balādi „More Than Words”). Grupa pēc ilgu gadu pārtraukuma atkal apvienojās un izdeva jaunu albumu, kam sekoja koncertturneja. Viens no koncertiem tika ierakstīts ar mērķi izdot to DVD formātā. Tā kā koncertos biju klāt ar savu neiztrūkstošo fotoaparātu, tad bilžu man netrūka un fanu priekam publicēju tās grupas fanu forumos. Līdz vienu dienu saņēmu zvanu no grupas menedžera ar lūgumu izpalīdzēt – izrādījās, ka koncertieraksta DVD un CD noformējumam nepieciešamas fotogrāfijas un grupai manas forumos publicētās bildes bija iepatikušās. Šo disku noformējumā iekļautās fotogrāfijas tad arī varu uzskatīt par savu pirmo oficiālo drukāto publikāciju. Sajūtas, redzot savas bildes uz koncertieraksta diska vāka Luksemburgas elektrotehnikas veikala DVD

□ Bono, U2, Seviļa, Spānija

□ Extreme, Tokija, Japāna

□ Steve Vai, Luksemburga

□ Alter Bridge, Brisele

□ Slāpes

Latviešu hokejs Beļģijā

plauktā vai autogrāfam pastieptās fanu rokās Japānā, joprojām ir visai sirreālas. Grupai dodoties koncertēt uz Japānu, nu jau devos līdzī kā „oficiālais fotogrāfs” ar „All Access” tiesībām bildēt visus koncertus, jo pašiem japāņu faniem fotografēt koncertos pat ar mobilajiem telefoniem ir aizliegts un šo aizliegumu viņi arī ļoti apzinīgi ievēro.

Tā bija neaizmirstama pieredze – redzēt, kas ietilpst koncertturnejas organizēšanā, cik stresa pilns un nogurdinošs patiesībā ir šis darbs, cik liela ir mūziķu atdeve uz skatuves par spīti tikko pārciestas slimības sekām, un uzzināt, ka superlīme noder arī sasprēgājušu ģitārista pirkstu „ārstēšanai”.

Neti apkārtesošajiem rodas iespaids, ka koncertu nemaz nevaru izbaudīt, jo vēroju to caur fotokameras aci. Tomēr tā gluži nav. Ne vienu reizi vien esmu pieķērusi sevi vienlaicīgi fotografējam un dziedam līdzī, ko šad tad ir pamanījuši mūziķi uz skatuves, un manai fotokamerai tiek vēltīts neviltošs smaidis. Koncerta fotografēšana man nekad nav darbs. Tas ir veids kā notvert un iemūžināt mirkļa emocijas un enerģiju. „You bring me right back to the moment of the music” – tas ir labākais kompliments, ko par savām fotogrāfijām varu saņemt.

Ņemot vērā, ka koncertu fotografēšana kļūst arvien nepateicīgāka gan kameru plašās izplatības, gan mūziķu publicistu noteikto ierobežojumu dēļ (piemēram, fotogrāfiju vai visu autortiesību pieprasīšana uz tām (bez atlīdzības, protams, ar iespēju tās izmantot komerciāliem nolūkiem) apmaiņā pret iespēju fotografēt konkrēto koncertu), pamazām cenšos paplašināt savu foto darba lauku, iekļaujot tajā modes un reklāmas foto.

Šis fotogrāfijas jomas man ir pilnīgi jauns izaicinājums – jāspēj pārvarēt iedzimtā kautrība un jākļūst par fotosesijas režisoru, kas spēj ne tikai reaģēt uz notiekošo un nospīst fotokameras slēdzi īstajā brīdī, bet arī izstrādāt fotosesijas sižetu, radīt vajadzīgo noskaņu, sastrādāties ar modeļiem un radošo komandu. Šobrīd vēl tikai sāku veidot savu modes foto darbu kolekciju (www.jadeluxphoto.com/Fashion/Fashion-Portfolio/), aktīvi apgūstot šai foto jomai nepieciešamās zinības un meklējot radošo komandu sadarbības projektiem. **[BLZ]**

A. Sauka

Pēc vasaras atvaļinājumu laika ir sākusies jau ceturrtā Beļģijas latviešu hokeja sezona. Aicināju uz sarunu komandas “Icelynx Latvia” kapteini Elgaru Ozoliņu, kurš uzsāka latviešu hokeja komandas aktivitātes un nu tās organizē jau vairākus gadus.

Kas uzskatāms par latviešu hokeja komandas pirmsākumiem?

- Vairums zēnu bērnībā ir spēlējuši hokeju māju iekšpagalmos - gan vasarā ar tenisa bumbiņu, gan ziemā ar ripu. Kam bija iespēja, tie spēlēja uz aizsaluša ezera, viens otrs arī trenējās nopietnāk. Arī es pats neesmu nekāds izņēmums. Hokejs man šķitis aizraujošs jau no bērna kājas. Trenēties nopietnāk bērnībā neizdevās, bet vēlāk gandrīz desmit gadus spēlēju florbolu. Protams, līdz ar to jušana līdzī Latvijas hokeja izlasei, kā arī „Rīgas Dinamo” gaitām ir pašsaprotama. Tomēr mani nekad nebija pametusi doma spēlēt arī pašam.

Beļģiju noteikti nevar uzskatīt par hokeja lielvalsti, tomēr, mazliet pameklējot, izrādījās, ka šeit ir diezgan daudz slēgto halļu, kur hokeju var spēlēt visu gadu. Kopā ar vairākiem domubiedriem nolēmām, ka ir pienācis laiks pamēģināt, ko spējam izdarīt uz ledus ar slidām kājās un nūju rokās. Un tā 2009. gada pašā nogalē pirmo reizi noīrējām formas un ledus... Ar to arī pietika, lai lielākai daļai dalībnieku būtu āķis lūpā. Drīz vien tika iepirkts ekipējums,

atrasta hokeja halle pastāvīgiem treniņiem un sarunāts treneris. Ap divdesmit hokeju spēlēt gribošos latviešu vīrus nebiedēja pat fakts, ka treniņi beidzās pēc pusnakts un nākamajā dienā bija jānodarbojas ar darbu.

Vai komandā tiek pieņemti arī citu tautību pārstāvji? Vai ir nepieciešama iepriekšēja pieredze hokeja spēlēšanā?

- Jā! Komandas kodolu mēģinām veidot no latviešu vidus, bet tas nav tik viennozīmīgi. Pa šiem gandrīz četriem gadiem, kopš regulāri trenējamies, daži hokejisti ir pārcēlušies atpakaļ uz Latviju, citi dažādu iemeslu dēļ regulārus treniņus ir pārtraukuši. Hokejs ir komandas sporta veids un, lai aizvadītu pilnvērtīgu treniņu, ir nepieciešams zināms cilvēku skaits katrā treniņā. Līdz ar to komandai ir pievienojušies jauni spēlētāji un pašreiz trenējamies kopā gan ar krieviem, gan somiem, gan čehiem, gan kanādiešiem. Ar mums komandā ir spēlējis hokejists pat no tik eksotiskas hokeja valsts kā Mongolija.

Daudzi no mums toreiz 2009. gada beigās uz slidām uzkāpa pirmo reizi. Tamdēļ arī tagad ikviens, kas vēlas trenēties, ir laipni gaidīts. Protams, ja nav slidošanas iemaņu, sākumā būs mazliet grūtāk. Daudzi paralēli treniņiem rudens un ziemas mēnešos iet paslīdot, lai uzlabotu slīdot prasmi. Tomēr viss sākas ar vēlmi spēlēt. Lai saprastu, vai hokejs domāts arī Tev, jāatnāk vismaz uz vienu treniņu un jāpamēģina.

Kāds ir parastais komandas treniņu grafiks?

- Pēdējos divus gadus, lai sanāktu kvorums, treniņos esam apvienojušies ar krievu hokejistiem. Katru nedēļu notiek divi treniņi – viens Lēvenes hokeja hallē, otrs – Liedekerķē. Treniņu sākums mazliet svārstās atkarībā no halles noslodzes, jo prioritāte tiek dota Beļģijas čempionāta mačiem, kā arī klubiem, kas ir saistīti ar attiecīgo hokeja halli. Parasti otrdienās treniņš ir Liedekerķē, savukārt nedēļas nogalē - Lēvenē. Treniņi pārsvārā sākas ap deviņiem vai desmitiem vakarā.

Kādos turnīros spēlē latviešu hokejisti?

- Pašreiz vietējā amatieru čempionātā nespējam startēt, bet uzspēlējam atsevišķos turnīros vai organizējam draudzības spēles. Jau pāris gadus braucam ciemos pie latviešiem uz Luksemburgu, kur pavasarī norisinās neliels turnīrs ar Luksemburgā dzīvojošo latviešu un dažu vietējo komandu līdzdalību. Piedalāmies arī turnīrā, kas risinās starp to valstu komandām, kas trenējas Lēvenes hallē. Pretinieku saraksts ir spēcīgs – Krievija, Somija, Čehija, Slovēnija un Beļģija. Šajā turnīrā startējam jau otro gadu un esam pieveikuši mūsu treniņu partnerus krievus, kā arī beļģu komandu. Sīva spēkošanās notiek ar somu, čehu un slovēņu komandām, bet līdz šim ir nācies atzīt šo hokeja lielvalstu pārākumu. Turpinām trenēties ar pārliecību, ka nākamajā turnīrā spēsim uzvarēt arī pārējās komandas.

◻ Ledus lūši

foto: A. SAUKA

Sportojošie tautieši Briselē ar interesi seko savu hokejistu spēlēm - tribīnēs vienmēr dzird uzmundrinājuma saucienus latviešu valodā. Vai tas palīdz vārtu gūšanā?

- Jebkurā sporta veidā skatītāju atbalsts ir nenovērtējams. Tas ir kā dzinulis, kas liek laukuma spēlētājiem slidot ātrāk, cīnīties par katru ripu daudz azartiskāk, kā arī liek vārtsargam vēl vairāk koncentrēties, lai vārti paliktu neieņemti. Ar savu spēli cenšamies radīt pozitīvas emocijas sanākušajiem līdzjutējiem. Arī turpmāk priecāsimies par atbalstu katru reizi, kad piedalīsimies kādā turnīrā vai spēlēsim draudzības spēli. Informācija par gaidāmajām spēlēm vienmēr tiek savlaicīgi izziņota www.latviesi.be mājas lapā.

Kas ir jūsu sīvākie pretinieki turnīros?

- Viennozīmīgi tie ir Luksemburgā dzīvojošie latvieši, kā arī krievi, ar kuriem kopā trenējamies. Uz šiem mačiem vīri nav jānoskaņo, jo šis ir principiālas spēles. Vienmēr cenšamies uzvarēt, bet arī pretiniekiem šīs spēles ir tikpat svarīgas. Lai ar kādu rezultātu spēle beigtos, komandu starpā valda draudzīgas attiecības.

Mačos pret krieviem nav jūtamas nekādas saspīlētas emocijas, kas pastāv abu valstu politiķu līmenī. Sports ir lielisks veids, kā veidot labas attiecības un var kalpot par labu piemēru integrācijas politikai Latvijā. Daži spēlētāji no krievu komandas jau ir ciemojušies Latvijā, apmeklējuši "Dinamo Rīga" spēli un pat iemācījušies dažus vārdus latviski.

Hokeju parasti uzskata par elitāru sporta veidu - jāpērķ speciāls ekipējums, jāirē ledus... Ar aptuveni kādu summu spēlētājiem sezonā ir jāērķinās?

- Lai sāktu spēlēt hokeju, obligāti vajadzīgas slidas, nūja, ķivere, aizsargi un vēl dažas lietas. Nav obligāti viss jānopērķ, lai pamēģinātu, vai hokejs patīk - pirmajiem treniņiem ekipējumu iespējams noīrēt vai gluži vienkārši aizņemties no kāda cita, kas uz attiecīgo treniņu netiek. Protams, ja tiek pieņemts lēmums uzsākt regulārus treniņus, vislabāk ir iegādāties pašam savu ekipējumu. Belģijā ir pāris specializētu hokeja inventāra veikalu, turklāt iespējams pasūtīt ekipējumu no dažādiem interneta veikaliem. Lai nokomplektētu laukuma spēlētāja formu, jāērķinās ar aptuveni €300 - €400. Vārtsargiem šī summa ir daudz augstāka. Treniņu izmaksas ir aptuveni €250 - €300 par sezonu.

Profesionālais hokejs mēdz būt traumatisks; vai kādam no "Icelynx Latvia" spēlētājiem ir bijusi kāda nopietna trauma?

- Skatoties hokeju profesionālu līmenī, protams, redz ļoti daudz spēka spēles, ir traumas. Amatieru līmenī spēle notiek bez spēka paņēmieniem. Tomēr, lai varētu uzsākt spēlēšanu, arī amatieru līmenī ir nepieciešams piemērots ekipējums. Jāatzīmē, ka šo četru gadu laikā trenējoties nevienam nav bijusi neviena nopietna trauma. Ir gadījies kāds sasitums vai viens otrs zilums, bet bez tā jau neiztikt nevienā sporta veidā.

Kur pieteikties entuziastiem, kuri vēlētos piebiedroties komandai?

- Gan tie Belģijā dzīvojošie latvieši, kas agrāk ir spēlējuši hokeju, gan tie, kas vēlas uzsākt treniņus no nulles, ir laipni aicināti pievienoties "Icelynx Latvia" komandai. Ar mani var sazināties, rakstot e-pastu uz elgars.ozolins@gmail.com, vai pa telefonu - 0498 57 2509. **[BLZ]**

☐ Kopā ar uzticamākajiem līdzjutējiem.

foto: A. SAUKA

Foto konkurss «Mana vasara 2013»

ir veiksmīgi noslēdzies un tajā pārliecinoši ir uzvarējis Gilles Servais radītais foto ar nosaukumu „Saules meita danci veda”.

Vispirms par konkursa žūriju un vērtēšanas kritērijiem: divi jauni latviešu fotogrāfi - Andrejs Kovaļovs un Viktorija Proskurovska - tika lūgti sanumurēt, viņuprāt, trīs foršākās bildes; vinnētājs būs tas autors, kura bilde ir dabūjusi augstāko novērtējumu no abiem žūrijas locekļiem. Konkurssam nebija tehnisku vai māksliniecisku

uzstādījumu, tika vienīgi lūgti interesants kadrējums un trāpīgs foto nosaukums, un visi iesūtītie darbi bija savdabīgi un ar savu „odziņu”.

Fotogrāfs Andrejs par Gilles darbu: „Fotogrāfija spilgti atspoguļo vasarai raksturīgas emocijas; noķerts veiksmīgs un izteiksmīgs portrets neparastā brīdī; izvēlēti atbilstoši tehniskie paņēmieni portreta izceļšanai. Attēls apvieno vasaras noskaņu un veiksmīgu mirkļa portretu.” Konkursa uzvarētājs saņems no atbalstītājiem Balti.ca vērtīgu balvu: vienas dienas ekskursiju 7 personām 200 km rādiusā ap Briseli.

Avīzes redakcija pateicas drosmīgajiem konkursantiem, kuru iesūtītie darbi tiek publicēti šajā numurā.

☐ Gilles Servais, Saules meita danci veda.

□ Ilze Vesere, Deju svētki.

□ Sanita Ozoliņa, Rīgas jūgendstils ar otu. Sanita: "Fotogrāfijā redzamais kungs ir trimdas latvietis, kurš jau 15 gadus dzīvo Latvijā un teica, ka Latvija ir skaistākā vieta un labākā vieta, kur dzīvot. Viņš lielāko daļu sava mūža pavadījis Šveicē un minēja, ka nevēlētos tur vairs atgriezties, jo tā esot priekš ceļošanas, nevis dzīvošanas."

□ Anna Āboliņa, Smilšainais krasts. Anna: „Šis foto tikai izvēlēts tādēļ, ka tas, kā arī jūra, jebkurā gadījumā vienmēr atgādina dzimteni, pat esot tālu prom; vasarās peldēties Latvijas jūrā vienmēr ir lielisks piedzīvojums! Foto uzņemts Jūrmalā, 28.07.2013.”

□ Ilona Strupka, Gādā malku vasarā.

□ Dace Kalniņa, Ķēniņi pie Ķēniņezera.

Intervija ar foto konkursa uzvarētāju Gilles Servais

Ko tev nozīmē fotogrāfija?

Fotografēšana tāpat kā mūzika man ir veids kā izteikties, iespēja iemūžināt mirkli tieši tādu, kāds tas bija un ar skaidrām detaļām, lai pie notikuma, vietas vai sajūtas varētu atgriezties atkal un atkal.

Vai, tavuprāt, foto tehnikai ir nozīme jeb vai svarīgi ir vienīgi labs kadrs un būšana istajā laikā istajā vietā?

Labos laika apstākļos jaukas bildes var sanākt jebkuram, izmantojot vai nu iPhone, vai "ziepju trauku" vai arī profesionālu kameru. Grūtāk būs, kad gaisma nebūs laba (pārāk saulains vai jau krēsla) vai arī fotografējams objekts būs kustīgs. Tajā pašā laikā ar labu kameru arī nepietiek, ir jāzina, kuras podziņas jāgroza. Daudz pamācību un ieteikumu var atrast www.youtube.com, piemēram, DigitalRev TV kanālā.

Kas ir tavs iecienītākais fotogrāfijas žanrs?

Pašam laikam vislabāk patīk fotografēt pilsētvidi, īpaši senas mājas un drupas. Latvijā ir daudz lielisku vietu, lai uzņemtu interesantas bildes. Silakroga militārā bāze, Liepājas forti un karaosta ir gluži kā salda ēdiens.

Briselē gan sanāk vairāk fotografēt notikumus, kuros piedalās Briseles teātris un dejojāji, un tad, protams, ir portreti un ģimenes bildes, no sērijas "Žil, man, lūdzu, tādu bildi... Bet man atkal tādu... Žil, nofoķēsi mūs ar..."

Interesē arī foto no pasaules karstajiem punktiem, jo tur viss ir pa istam – notikumu spriedze, cilvēku emocijas un vide, tur nav modeļu un butaforiju.

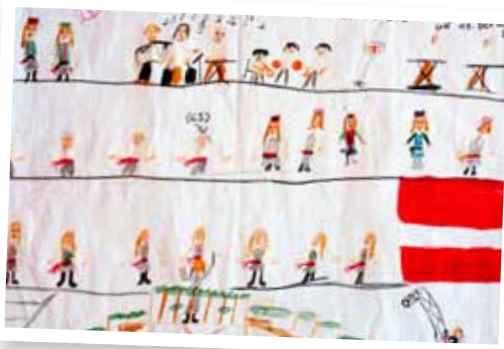
Pastāsti par fotogrāfiju, kura uzvarēja konkursā!

Šogad man bija tas gods dejojot Dziesmu un deju svētkos Rīgā. Bija ļoti karsta diena, devāmies uz dienas koncertu un, izkāpjot no tramvaja, pamanījām ļoti skaistu gaismu zem liepu zariem. Sievai radās ideja par foto, lai iemūžinātu skaisto vainagu, mums tā ir bieži, kad viņai ir ideja, bet es zinu, kā uztaisīt labu bildi – tad mēs strādājam komandā. [BLZ]

Skolēnu zīmējumu un eseju konkurss.

Eliza Ellensa, 8 gadi.
Katrīna Ellensa, 10 gadi.

Kurts Mitenbergs, 9 gadi.

Matīss Baranovskis, 6 gadi.

Aleksis Naidovskis, 12 gadi

Mani sauc Aleksis un man ir divpadsmit gadi. Es lielāko daļu savas dzīves esmu nodzīvojis Latvijā. Latvija ir mana dzimtene. Es mīlu latviešu valodu un kultūru, dabu - jūru un ezerus, mežus un pļavas, brīvdienas laukos. Nesen mēs ar ģimeni pārcēlāmies uz Briseli, Belģiju. Es, mana mamma, patēvs, mazā māsa Alise un brālītis Olivers - visi te dzīvojam jau aptuveni gadu. Nu jau esam šeit iejutošies, zinām kur atrodas veikali, kino, slimnīca, interesanti parki un citas vajadzīgas lietas. Mēs dzīvojam tieši blakus Eiropas skolai, un tas ir ļoti labi, ka varu pats iet un nākt mājās no skolas. Es eju sestajā klasē un esmu jau vidusskolnieks. Tas ir interesanti un ļauj man justies pieaugušākam.

Es esmu dzimis Jēkabpilī un tur arī uzsāku skolas gaitas Jēkabpils pamatskolā. Jēkabpilī dzīvojam kopā ar mammu, tēti un lielo, melno kaķi Rodžeru, pēc kura tagad reizēm skumstu. Tad mani vecāki izšķīrās un mēs pārcēlāmies uz dzīvi Rīgā, kur es iestājos Rīgas Valda Zāliša pamatskolā. Atmiņas par skolas gaitām Jēkabpilī un arī Rīgā man nav īpaši labas, jo reizēm jutos klasesbiedru atstumts un nesaprasts, ļoti bieži strīdējāmie par niekiem un tā arī nekad nejutos tur savējais. Bet Rīgā toties es gāju skautos un dziedāju kori, tas man ļoti patika. Ar skautiem reizēm braucām uz nometnēm ar nakšņošanu, tas bija tik jautri un reizēm ar mazliet bailīgi, jo vienreiz nakšņojām ļoti vecā skolas ēkā, kas ir būvēta virs vecas kapsētas. Šeit, Belģijā, man tā visa nav, bet cilvēki te ir daudz jaukāki. Piemēram, ejot pa Rīgas ielām, tev neviens vienkārši tāpat labdien nepateiks, bet Belģijā

gandrīz katrs svešs cilvēks uz ielas ar tevi apstiprinās. Arī manā klasē cilvēki ir jaukāki un ļoti draudzīgi, un es šeit jūtos ļoti labi. Te ar draugiem kopā spēlējam futbolu un basketbolu. Interesanti ir tas, ka šeit es katru dienu runāju angļiski - gan skolā, gan ar draugiem. Man angļu valoda ļoti patīk, un es to esmu jau diezgan labi apguvis. Angļiski es sāku runāt, kad man bija apmēram astoņi gadi. Valodu apguvu ar interneta palīdzību, skatoties dažādus zinātniskos un mūzikas video, arī komēdijas. Belģijā ir divas valodas - flāmu un franču, un, manuprāt, franču valoda ir ļoti neparasta īpatnējā r burtā dēļ. Arī flāmu valoda ir interesanta un dīvaina, jo to nemaz nesaprotu. Ļoti ceru, ka franču valodu kaut cik tomēr iemācišos, jo tā man dzīvē varētu noderēt. Ir tik daudz valstu un tik daudz dažādu valodu, bet viena valoda, kas man ir ļoti tuva un ir zināma visur visā pasaulē, ir mūzikas valoda. Kā jau iepriekš minēju, man mūzika ir ļoti tuva, jo es esmu gājis korī un katru dienu mājās klausos mūziku. Mūzika ir ļoti liela daļa no manas dzīves, ir bijušas daudzas situācijas, kurās es nevarētu iztikt bez mūzikas. Tā palīdz nomierināties vai tieši otrādi - uzņemt enerģiju.

Man ir diezgan grūti saprast, kur es dzīvošu, kad pabeigšu vidusskolu. Man jau būs astoņpadsmit gadi, un viss, ko es zinu, man ir mācīts ir angļiski. Nezinu, vai Latvijā vai Belģijā man būtu daudz iespēju izcelties, tāpēc sapņoju pēc skolas pabeigšanas pārcelties uz Angliju vai Ameriku, jo tur man šķiet ir lielākas iespējas būt veiksmīgam. Tomēr es tāpat ilgojos pēc Latvijas, jo tā ir mana dzimtene un vienmēr būs.

Katrīna Zandere, 10 gadi

Kaut arī es esmu dzimusi Belģijā, Latvija ir mana valsts. Es gribētu redzēt Latviju ziemā kopā ar saviem draugiem un ģimeni, bet manai mammai nepatīk aukstums un dubļains sniegs, viņai vairāk patīk vasara, saule, jūra un baltas jūrmalas smiltis. Kad es būšu liela, es braukšu uz Latviju un redzēšu, vai tur ziemā ir tikpat skaisti kā bildēs, ko esmu redzējusi grāmatās. Smieklīgi un jautri ir tas, ka es esmu vienīgā manā ģimenē, kura ir piedzīvojusi ārzemēs, un man arī liekas, ka man ir daudz draugu Latvijā, bet patiesībā man ir tikai divi draugi, jo mana ģimene ir arī mani draugi. Man ļoti patīk vasara, kad es braucu uz laukiem, peldos ezerā, braucu sēņot vai spēlējos dārzā, es patiesībā nebiju kā mājās, bet laukos man ļoti patīk un es tur jūtos labi.

Es dažkārt jūtos, ka es esmu viena, jo mana mamma daudz strādā, mājās visu laiku man taša ēst un viņai reti ir laiks spēlēties kopā ar mani. Arī tāpēc, ka mana ģimene dzīvo Latvijā, brālis dzīvo Vācijā un māsa dzīvo Anglijā. Es nekur nejūtos labi, varbūt, ka es labi justos Spānijā vai Ķīnā, bet nu es domāju, ka es nekad nebraukšu uz Ķīnu. Man ir skumji dzīvot tālu no ģimenes, bet man arī patīk Belģija, jo te man ir daudz draugu. Es jūtos labi, kad es skatos vecas grāmatas, kas mums ir mājās, jo tad man ir atmiņas par laiku, kad es esmu bijusi Latvijā vasaras brīvlaikā, vai piedzīvojumi, kurus atceros. Kādreiz, kad es

esmu Latvijā un ieraugu kaut ko, ko esmu redzējusi vai izmantojusi agrāk, es atminos to laiku. Man arī dikti patīk dejojot latviešu tautas dejas, es jūtos dikti labi, tas ir tā, ka neviens nebūtu man apkārt un tad man nav stress. Es gribētu kļūt slavēta arhitekte vai dziedātāja, tikai es neko nesaprotu no notīm. Es arī esmu ceļojusi uz daudzām pasaules valstīm, tik daudzām, ka es nemaz nevarētu visas saskaitīt, bet nu tas nekas, jums jau viss nav jāzina.

Es esmu piedzīvojusi Belģijā, bet mans tētis un mamma ir latvieši, tas nozīmē, ka manī nav nevienas daļas no Belģijas. Kad es biju maziņa, es domāju, ka es esmu belģiete. Var domāt, ka tas ir stulbi, bet, kad tu pavadi visu bērnību ārzemēs, tu vari tā domāt. Kad es biju pirmajā klasē, mans skolotājs man iestāstīja, ka Francija ir pasaules centrs, bet vēlāk es sapratu, ka Francija nav pilnīgi visas pasaules centrs. Man vislielākā daļa draugu ir Belģijā, man pat ir draugi, kuriem patiesībā nemaz nevajadzētu būt maniem draugiem. Man liekas, ka belģi ir dīvaini, jo puīši bucojas, bet Latvijā tā nedara, viņi vienkārši ar roku sasveicinās. Tas, ko es visvairāk gribētu, ir, lai Latvijā arī būtu Eiropas skolas, lai bērni Latvijā varētu mācīties tikpat daudz valodas kā mēs šeit, Belģijā. Ceru, ka ar manu eseju kaut kas mainīsies, un es arī ceru, ka es vinnēšu, bet es to nerakstu tikai tāpēc, lai vinnētu, bet lai kaut kas mainītos un viss kļūtu vēl labāk.

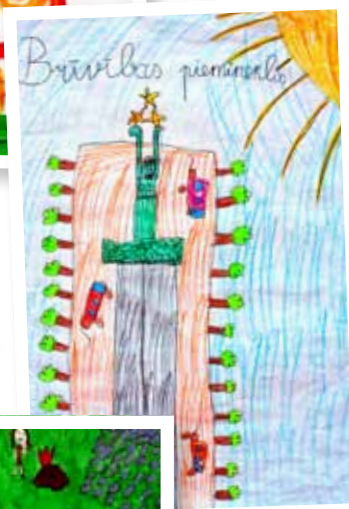
Pēteris Rungulis,
4 gadi.

Tomass Lipinski,
3 gadi.

Ralfs Ozoliņš, 5 gadi.

Meldra Vītola,
8 gadi.

Anna Lonija Ulmane, 15 gadi

Zināt, ka piederī tikai vienai valstij, ir kas tāds, ko cilvēki bieži vien nenovērtē, līdz tas mainās. Ja dzīvo ārzemēs, tad drīz parādās arī citu tautību draugi un atgriešanās mājās ne vienmēr ir tik skaista kā plānota. Dzimtenē pēkšņi sāk pietrūkt kāds draugs vai paziņa no svešas valsts. Kādēļ māju sajūtai jābūt tik sarežģītai?

Jau astoņus gadus es dzīvoju šeit, Briselē, Eiropas galvaspilsētā. Teikt, ka man nepietrūkst ģimenes un draugu Latvijā, es nevaru. Tomēr teikt, ka šeit būtu slikti, es arī nespēju. Brīžiem gribas uz Latviju tik ļoti, ka vairs nezinu, kā tikt ar šo sajūtu galā... Kamēr es vēl dzīvoju Latvijā, viss šķita pašsaprotami. Protams, ka es mācīšos latviešu skolā. Protams, ka man būs bērnudārza izlaidums. Tomēr pasaulei ir interesanta humora izjūta, un es nekad neesmu mācījiesies latviešu skolā un man nav bijis bērnudārza izlaidums.

No sākuma dzīve Beļģijā šķita labāka nekā dzīve Latvijā, jo viss bija tik interesanti un neparasti, tomēr mans priekšstats strauji mainījās. Man pietrūka Latvijas dabas, valodas un visvairāk – Latvijai cilvēku. Pēkšņi pelmeņi, rupjmaize, Jāņu siers un Veselības dzēriens kļuva kas ļoti īpašs, bet friti – vien diezgan apnicīga uzskoda.

Ātri vien pirmais skolas gads bija paskrējis. Vasaras brīvlaikā mēs aizlidojām atpakaļ uz Latviju. Satikt visus radus un draugus, kas palika Latvijā, bija brīnišķīgi, tomēr kaut kur sirds dziļumos kņudēja vēlme satikt dažus no jauniegūtajiem igauņu vai angļu

draugiem. Tā tas ir turpinājies jau gadiem ilgi. Šobrīd šķiet, ka pilnīga laime nav ne tēvzemē, ne Beļģijā.

Ilgī mani nodarbināja jautājums, kur ir manas mājas, tomēr pilnīgu atbildi līdz šim es neesmu atradusi. Par mājām nu jau saucu gan Latviju, gan Beļģiju. Zinot, ka arī Beļģiju saucu par mājām, tas brīžiem liek man justies vainīgai, jo mājas taču ir dzimtenē. Vai tad ne? Tikmēr gudrāki cilvēki saka, ka mājas ir tur, kur ir tev tuvie cilvēki. Šī atbilde nešķiet pilnīga. Kopš pievienojos korim, tagad man ir daudz mājīgāka sajūta. Bet kādēļ man vēl joprojām ir tik grūti atcerēties visu koristu vārdus?

Nē, manuprāt, mājas ir tā vieta, kur cilvēks jūtas mīlēts un saprasts. Jebkuram cilvēkam vajag mīlestību un sapratni dzīvē, vienalga, vai viņš ir koris, hokejists, dejojājs vai teātra spēlmanis. Tomēr bieži vien man tā pietrūkst Latvijas, ka skolā, pildot matemātiku, es pati nemanot sāku dziedāt kora dziesmas, lai tikai sajustu mājīgo siltumu, ko sniedz dziedāšana. Pildu algebru un dziedu latviski. Dungoju "Saule, Pērkonis, Daugava" vai "Zibsnī zvaigznes aiz Daugavas", un uzreiz jūtos labāk.

Manuprāt, mēs nekad precīzi nevarēsim pateikt, kas kādu vietu padara par "mājām", bet mēs varam dzīvot citā valstī, draudzēties ar cilvēkiem, kuri ir citas tautības, un justies kā mājās. Tomēr nekad neviens cilvēks neaizbēgs no savām saknēm un no saviem senču rakstiem. Ar laiku varbūt sāksi domāt, ka tev ir divas mājas, un tomēr vienmēr atradīsies viena vieta, kas sirdij ir tuvāka. Tās arī ir mūsu mājas – pat tad, ja mūsu mājas ir tikai ģimenes loks.

Una Līna Lauciņa,
7 gadi.

Gerda Zdanovska,
3 klase.

Mārtiņš Vestards Zemītis,
4 gadi.

Henrijs Goldmanis,
4 gadi.

“Normalement” pie mums tā nenotiek

Egona Lizums

Aizeju nedēļas vidū izņemt no ķīmiskās tīrīšanas savus trīs uzvalkus un sievas mēteli, kurus viņa bija nodevusi tīrīšanā kādas pāris dienas iepriekš. Dodu kvīti, dāma pārbauda visus klientiem dodamos drēbju gabalus un ar mērenu pārsteigumu seņ informē, ka konkrētie trīs uzvalki un mētelis pie viņiem neesot. Vai es esot pārliecināts, ka neesmu jau tos izņēmis iepriekš? Atbildu, ka esmu stipri pārliecināts, ka neesmu gan tos izņēmis. Tad seko beģu pakalpojumu servisā plaši izmantotais arguments, kura mērķis ir kļiedēt jebkādas šaubas par konkrētās personas vainu, vienlaicīgi noveļot visus iespējamus pārpratumus par neveiklo situāciju uz klienta atbildību: “normalement” pie viņiem tā nenotiekot, ka nodotās drēbes pazustu. Saku, ka mani tas ļoti priecē un vieš cerības rīt uz darbu doties tūrā uzvalkā. Viņa pārbauda vēlreiz sakarināto iztīrīto drēbju rindu un pavisam noteikti apgalvo, ka manu drēbju tur nav.

Saglabāju mieru un jautāju, kādu viņa redz situācijas risinājumu? Zvanišot priekšniecei. Pēc britiņa sparīgas sarunas un vairākkārtējas dievošanās, ka viņas personīgās vainas šeit nekādas nav, dod man klausuli – priekšniece gribot ar

mani runāt. Priekšniece sāk ar neiztrūkstošo mantru: pie viņiem “normalement” nekas tamlīdzīgs nekad nenotiekot. Vai es esot pārliecināts, ka neesmu savas drēbes izņēmis jau iepriekš? Saku, ka šaubu par to nav. Tālāk pa abām izkalkulē, kurš darbinieks bija pie drēbju pieņemšanas. Izrādās, ka priekšnieces krustdēls. Tiek sazināts viņš. Situācijas noskaidrošanai viņš varot ierasties tīrītavā, vai es varot atnākt vēlreiz pēc 30 minūtēm? Saku, ka vispār man kaut kad ir arī jāstrādā, bet varu atstāt savu telefona numuru un tad viņi mani var painformēt telefoniski, kad būs atklājuši savu mistēriju. Pie tā arī paliekam.

Pēc apmēram stundas zvana, vai es varot pie viņiem ienākt tuvākās pusstundas laikā? Esot sazimējis iespējama drēbju pazušanas scenārijs. Lieku pie malas darbus un dodos uz tīrītavu. Priekšā priekšnieces krustdēls. “Mesjē”, viņš saka, “es tās drēbes atdevu jūsu sievai pagājušā sestdienā”. Tāds dzelžains arguments mani samulsina. Sieva tomēr biežāk uz turieni piestaigā, ja nu tiešām izņēmusi drēbes jau ātrāk un aizmirsusi man pateikt? Sazvanu viņu, un man tiek atgādināts, ka pēdējā nedēļā bijām Francijā un viņa gribēdama nebūtu varējusi ierasties tīrītavā pēdējā nedēļas nogalē.

Atstāstu to priekšnieces krustdēlam. Viņš: “Bet, mesjē, es jūsu sievu labi pazīstu vaigā, tāda blondā, vidēji gara auguma, es viņai tās drēbes atdevu pagājušā sestdienā un kvīti kā pastāvīgai klientei neprasīju”. Tieši nesaka, bet zemteksts tāds, ka mums ar sievu ir komunikācijas problēma. Pēc garākas sarunas viņš tomēr notic, ka acimredzot attiecīgā dāma nav bijusi mana sieva, un vienojamies, ka viņi mēģinās dabūt blondo klienti rokā un atgūt mūsu drēbes. Ja tas neizdošoties, tad atmaksāšot drēbju vērtību. Līdz nākamajai piektdienai jautājumam vajadzētu būt atrisinātam, tieku mierināts.

Nākamajā piektdienā zvanu tīrītavas priekšniecei. Esot atklājuši isto vaininieku – kungu, kurš bija atnesis kaudzi ar uzvalkiem un nejauši paķēris pāris liekus. Saku, ka šī informācija mani iepriecina un labprāt ierastos pēc savām mantām. Tas neesot iespējams, jo minētais kungs starp saviem daudzajiem uzvalkiem nevarot atrast manējos. Sievas mēteli esot atradis un atvedis, bet viņam vajagot manu uzvalku marku, krāsu un izmēru, lai tos atšķirtu no savējiem. Nosaucu prasīto. Lai zvanot viņai atkal nākamajā piektdienā.

Kad zvanu nākamajā piektdienā,

man lūdz atkārtot savu uzvalku pazīmes. Kaut kas nesakrīt. Nosaucu prasīto. Nu gan vajadzētu visam būt kārtībā, man atzvanīšot, līdzko uzvalki būs pie viņiem. Protams, līdz nākamajai piektdienai zvanu neesmu saņēmis un atzvanu pats. Diviem uzvalkiem pazīmes sakrīt, bet viens neatbilstot manis nosauktajai markai. Uz savu tīrītavas priekšnieci par ģeniālām novērošanas spējām un ierosinu beigt māžoties. Galu galā viņu profesionālā darbība noteikti ir apdrošināta; lai izmaksā man godīgu kompensāciju un izklaidējas savā nodabā ar uzvalku marku salīdzināšanu. “Mesjē”, viņa saka, “es pēdējā laikā to vien daru, kā noņemam ar jūsu uzvalkiem, neesiet, lūdzu, cinisks!” Atbildu, ka mans cinisms draud pāraugt nevajadzīgās juridiskās klapatās, kuru iznākumā ieguvējs noteikti būšu es.

Acimredzot šim argumentam ir bijusi nozīme, un nākamajā nedēļā saņemu zvanu, ka varu ierasties tīrītavā pēc saviem uzvalkiem. Tur mani gaida pēdējais pārbaudījums: jāatrod savi trīs uzvalki starp aizmāršīgā kunga atvestajiem pieciem. Kad arī ar to esmu veiksmīgi ticis galā, tad pēc vairāk nekā mēneša ilgas epopejas visa tīrītavas personāla svinīgā klātbūtnē atgūstu savas drēbes. [BLZ]

Zīmējums: Una Lina Lauciņa, 7 gadi

Paldies šī numura tapšanā: Dacei Rubenei, Līgai Driķei, Ansim Mazajam, Robertam Zilem, Gunai Zaķei-Baltajai, Ilzei Juhansonei, Jānim Sīlim, Elīnai Pinto, Zanei Rožkalnei, Ilzei Liepiņai, Andrim Piebalgam, Elīnai Melngalei, Dagnijai Martinsonei, Gundai Tīrei, Inetai Olmanei, Gilles Servais, Dacei Kalniņai, Elgaram Ozoliņam, Birutai Freimanei, Annai Āboliņai, Ilzei Veserei, Sanitai Ozoliņai, Ilonai Strupkai, Egonam Lizumam, Voldemāram Lauciņam, Aleksim Naidovskim, Annai Lonijai Ulmanei, Katrīnai Zanderei, Gunai Pētersonei, Unai Lauciņai, Guntaram Birzniekam, Mārim Konuševiskim

Kareivja dziesma

Guna Pētersone, 15 gadi

Zem kareivju likteņiem sūriem
Zied smaržīgs vizbuļu lauks.
Pie sagrautiem pils mūriem
Piecu ziedlapu ceriņi plaukst.

Lejup pa zvaigžņoto taku
Bezgalībā slīd nakts.
Es debesu spīdekļiem saku:
“Viņi vēl aizvien stāv uz vakts.”

Nodziest kritušās zvaigznes,
Gadi nokūst kā sniegs,
Varoņu griba caur mūžiem
Mātei Latvijai atbalstu sniegs.

BALTICA
Pakalpojumi savejiem
www.latviesi.be

Ziņas
BELĢIJAS LATVIEŠU

Oficiālā adrese: Rue du Commerce 122, B1000, Bruxelles
Pasta adrese: Av. des Arts 23, B1000, Bruxelles

Redaktors: A.Sauka (agnis.sauka@gmail.com)

Biedrības reģistrācijas NR 409.294.765

Bankas kots: ING Bank, 340-1825310-02

(BIC BBRUBEBB, IBAN BE32 3401 8253 1002)

Ch. de Waterloo 687, B1180, Uccle

Avīze iznāk fragmentāri, pdf formātā lasāma LBB mājas lapā www.latviesi.be